

jest dále pro otázku, o niž tuto jde, okolnost, jaké náhradní nároky žalující straně vzejdou, zvítězí-li ve sporu, dále zda nárok žalobní jest hmotněprávně odůvodněn a zda žalované straně za náhradu škody bude ručiti ještě další osoba. Pokud jde o výši jistoty, právem rekursní soud určil její výši dle §u 273 c. ř. s. a 78 ex. ř., ježto jde o budoucí nároky, jichž výši nyní číselně nelze určit. Žalující strana sama v dovolacím rekursu doznává, že jde o rozšíření hotelu o 5 až 10 pokojů a to hotelu, který jest v Praze na Václavském náměstí a žalované straně skvěle jde. Nedotknutelnost místností, jež jest vykliditi, zajisté má značný vliv na provedení přestavby a tím na ztrátu zisku po dobu, o kterou bude přestavba prodloužena. Za těchto okolností shledává dovolací soud vyměřenou jistotu za přiměřenou k onomu zájmu žalované strany, který jest ohrožen povolením odkladu. Není tedy rekurs žalující strany odůvodněn.

II. K rekursu strany žalované: Pro otázku výše jistoty jest nezávažno, zda si žalující strana mohla nalézt náhradní byt či nikoliv. Žalovaná strana v dovolacím rekursu neuvádí nových konkrétních okolností, z nichž by se dalo odůvodniti zvýšení jistoty; zejména správnost tvrzení, že při odkladu exekuce bude trpěti škodu denně aspoň 2000 Kč, není odůvodněna novou okolností, k níž rekursní soud nepřihlížel. Proto nemůže býti rekursu žalované strany vyhověno ani v tom směru, by usnesení obou nižších stolic byla pro vadnost řízení zrušena.

Čís. 5531.

Uzavřen-li smír o výživném pro případ rozvodu manželství od stolu a lože, nemůže se domáhati jeho bezúčinnosti ten z manželů, jenž napotom odepřel souhlas k rozvodu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, Rv I 1377/25.)

Žaloba manželky, již domáhala se na manželi, by byl prohlášen neplatným smír o výživném, uzavřený ve sporu stran o rozvod manželství od stolu a lože (načež měl býti povolen dobrovolný rozvod, pro odpor manželky však povolen nebyl) a by žalovaný byl uznán povinným platiti žalobkyni výživné, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Právem prohlásil odvolací soud smír za právoplatný. Dovolatelka nemůže se vzhledem k zásadě poctivosti a bezelstnosti dle §u 863 obč. zák. v právním životě platící, odvolávati na to, že sama dosud maří provedení dobrovolného rozvodu. Jak nesporno, odepřela podpis při smířovacím pokusu, následkem čehož nemohlo býti řízení dle §u 103 a 104 obč. zák. provedeno a dobrovolný rozvod od stolu a lože nemohl býti soudem povolen. Jest připustiti, že při ujednávání smíru aspoň žalovaný předpokládal, že k rozvodu dojde v krátké době. Ale tento předpoklad nebyl učiněn smluvní podmínkou v ten rozum, že celé jednání

bylo učiněno závislým na podmínce, jejíž splnění jest dovolatelce dáno na její naprosto ničím neomezenou vůli. Tudíž onen předpoklad jest za daných okolností pro platnost a účinnost smíru nezávažným. Rovněž nerozhodno jest, zda žalovaný má možnost, vynutiti na žalobkyni náležité účastenství v řízení rozvodovém. S otázkou, zda lze provéstí řízení rozvodové s výsledkem kladným, nelze vůbec stotožňovati otázku platnosti a závaznosti právního jednání, jímž onen smír ve své podstatě jest. Ani od dohody na dobrovolný rozvod nemůže žádný z manželů jednostranně odstoupiti. Zásadu tuto vyslovil tento Nejvyšší soud již ve svých rozhodnutích č. j. 516 a 2977 sb. n. s., a neshledává důvodu, aby se od ní odchýlil v tomto případě.

Čís. 5532.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest vyvíňujícím důvodem řu 2 zákona, neslyšel-li člověk, vstoupivší na trať, pískání vlaku proto, že byl hluchý a kromě toho bezděky přivíral oči.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, Rv I 1497/25.)

Vlak místní dráhy zachytil na přejezdu povoz, řízený manželem žalobkyně, při čemž byl manžel žalobkyně usmrčen. Ke srážce došlo přes to, že strojvůdce dával delší dobu výstražné znamení píšťalou, vozka však pískotu neslyšel, jsa hluchým. Žaloba manželky usmrčeného proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

V řu 2 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. uvedeny jsou důvody, z nichž osvobozena jest dráha od ručení za škody v řu 1 téhož zákona uvedené. Jedním z těchto důvodů jest i zavinění poškozeného. Zavinění toto dokázati má dráha. Dovolatelka tvrdí, že důkaz ten jest pokládati za nezdařený, je-li přes vše, co ve sporu uvedeno, pochybnost o vině poškozeného. Na doklad toho teprve v opravném řízení uvedla, že není vyloučeno, že její usmrčený manžel, který, jsa hluchý a maje tehdy hlavu sklopenou, vstoupil zrovna před jedoucí vlak, učinil tak nikoli z vlastní nedbalosti, nýbrž snad následkem nevolnosti nebo následkem toho, že, jsa snad ještě nezvyklým na nový stupeň hluchosti, věsil hlavu v podobném psychickém rozpoložení jako když zavírá oči ten, kdo chce soustředěně mysliti. Již odvolací soud správně podotkl, že pro takovéto pouhé domněnky není ve spisech skutkového základu. Avšak, i kdyby pravdou bylo, že usmrčený kromě své hluchosti v osudném okamžiku ještě oči přivíral, a kdyby nebylo lze mu to přičítati k vině, bylo by ho pokládati za osobu rovnou tomu, kdo se ve stavu dočasného pomatení smyslů a jen následkem tohoto stavu octne před jedoucím vlakem. V okolnostech těchto spatřovati by bylo se stanoviska dráhy neodvratitelnou zvenčí účinkovavší náhodu, která rovněž žalovanou dráhu dle řu 2 cit. zák. sprostňuje ručení (srv. plenis. rozh. býv. nejv. soudu ve